

Salla:

Elämässä tulee itse kullekin eteen yllättäviä tilanteita, äkkikäännöksiä ja elämänmuutoksia. Yksi iso elämänmuutos monille on opiskelun aloittaminen aikuisiällä. Esedun aikuisopiskelija Hanna Puntasen elämänmuutokset eivät kuitenkaan ole jääneet oppisopimuspaikan vastaanottamiseen, vaan sitä edelsi esimerkiksi muutto ulkomailta takaisin Suomeen kahdenkymmenen kahden vuoden jälkeen.

Miten Hanna päätyi opiskelemaan laitoshuoltajaksi, entä miten hän päätyi aikanaan ulkomaille ja sieltä takaisin Suomeen? Entä miten sanotaan ”ammattillinen koulutus” italiaksi? Muun muassa näihin kysymyksiin saamme vastauksen tässä tämän päiväisessä Eseducastin jaksossa, jossa on vuorossa jälleen yksi opiskelijatarina lisää.

Mä olen puolestani Esedun markkinointikoordinaattori Salla Avelin ja nyt mennään suoraan Hannan tarinan pariin.

(Musiikki)

Salla:

Tervetuloa jälleen uuden EseduCastin jakson pariin ja tänään meillä on jälleen vuorossa opiskelijatarina ja minulla istuu vastapäätä meidän aikuisopiskelija Hanna Puntanen. Tervetuloa.

Hanna:

Kiitos kutsusta.

Salla:

Sä oot tosiaan meidän aikuisopiskelijoita täällä ei seudulla kerrotko vähän lyhyesti että mitä sä opiskelet.

Hanna:

Joo eli tota mä opiskelen tuota minulla on puhtausalan ammattitutkinto ja tuota musta pitäisi valmistua ja valmistuikin varmasti niin öö tämän vuoden joulukuussa niin laitoshuoltaja.

Salla:

Avaatko vähän että ihmisille, joilla ei välttämättä ole tietoa siitä, että mikä on laitoshuoltaja, termi on suht hieno ja näin niin mitä laitoshuoltaja tekee työkseen.

Hanna:

Eli öö laitoshuoltaja kuuluu puhtaus ja tukipalvelut ja mä tuotan niitä tai on mukana niissä niin tuolla Mikkelin keskussairaalassa eli öö mun työtehtävään kuuluu öö niinku huoneiden ja potilashuoneessa niin niitten siivoaminen ja järjestyksen ylläpito ja ja hygieenisuus ja ja tilojen toimivuus.

Salla:

Miten sä Hanna olet päätenyt Esedulle opiskelemaan? Ja milloin sä olet aloittanut?

Hanna:

Eli mä aloitin opiskelut vuonna 2020 eli viime vuonna syyskuussa ja ja tota mä tulín tänne opiskelemaan sen takia, että.. Mulla on vähän sellainen tausta, että mä olin ollut pitkään ulkomailla ja mä oon Suomeen paluumuuttaja ja mun mä oon aikaisemmin tehnyt saman tyypistä työtä ja ja

mä sitten löysin tämän ilmoituksen että haetaan tää laitoshuoltajia ja mä sitten päätin että mä haen että mä tuun pois ulkomailta takaisin Suomeen kun oli niin sellainen vaikea tilanne tämä Covid-tilanne ja ja sillä tavalla sitten hain siihen työhön ja ja samalla sitten tähän oppisopimuskoulutukseen.

Salla:

Joo mä tartun ensin tähän tuota ulkomailla asumiseen. Mistä sä muutit?

Hanna:

Mä asuin Italiassa.

Salla:

Missä päin Italiaa?

Hanna:

Mä asuin tuolla Keski-Italiassa Firenzessä.

Salla:

Joo ja kauanko sä ehdit asua siellä?

Hanna:

Melkein kaksytkaks vuotta.

Salla:

Okei!

Hanna:

Joo melko pitkän ajan, puolet elämästäni suurin piirtein.

Salla:

Vau miten sä oot päätenyt sinne aikanaan?

Hanna:

No mä lähdin sinne.. Minä olen aina ollut sellainen vähän, että mä en oikein koskaan tiennyt silloin nuorena, että mihin mä niinku pesän rakentaisin ja ja mä olen aina halunnut mennä Suomen ulkopuolelle, nähdä jotain muutakin ja sitten mä päädyin sinne sillä tavalla työvoima.. Mä olin silloin työsuhteessa ja ja tota ja mä ajattelen että nyt voisi olla se oikea hetki kokeilla sitä ulkomailla asumista ja ja työvoimatoimistosta löysin sellaisen.. Tuota au pair-ilmoituksen mihin mä sitten tartuin ja ja sitten jäin sille tielle.

Salla:

Niin joo ja tää oli varmaan.. No olihan tämä myös, että jos tästä on yli 20 vuotta niin tähän oli aikaa tyyliin ennen internetiä et sitten käytiin siellä työvoimatoimistossa ja löydettiin se lappu sieltä seinältä, oi vitsi.

Hanna:

Kyllä joo joo sieltä löysin, että heillä on ne koneet oli siellä silloin tota siellä työvoimatoimistossa ja niitä sai vapaasti käyttää ja sieltä sen sitten bongasin.

Salla:

Wau ja 22 vuotta.. mutta jotenkin tää on jännä tää, että tuota ja sä olit siis alan töissä siellä.

Hanna:

Joo siis eri periaatteessa siis mä menin sinne au pairiksi ja tota mä olin siis kodin hoitajana ja eli periaatteessa se oli jo silloin sellaista työtä eli tässä semmoista siivoustyötä ja kodin ylläpitoa että oli sellaisessa perheessä missä oli tuota vaimo ja tai rouva ja mies ja he oli todella kiireellisiä ja heillä oli myöskin seitsemän koiraa että mä olin periaatteessa myöskin tämmöinen koiran vartija.

Salla:

Herranjesta apua.

Hanna:

Siellä että mä olin semmoinen kodinpitäjä, kodinhuoltaja siellä sitten joo.

Salla:

Ja sitten tota au pairina olit jonkun aikaa. Mitä sitten tapahtui Italiassa? Lähditkö sä siellä opiskelemaan jotakin vai..

Hanna:

Joo tuota minä eli mä olin siellä niinku periaatteessa vuoden ja sitten tuota tutustuin sillä välin.. Mä olin Pohjois-Italiassa sen ensimmäisen vuoden ja siellä eli sitten tutustuin Keski-Italiassa mun ystäviin ystäviä ja tuota ja he hommas mulle sitte mun ihan ensimmäisen virallisen työn mikä oli tuota hotellissa ja mä olin siis kerro siivoojana ja se oli sillä tavalla vielä hauskaa, että mä en itseasiassa vielä puhunut silloin italiaa, eli mä lähdin sinne ihan, että mä en osannut sanoa mitään, että mulla on ne kaikki mitä yleensäkin suomalaiset italiasta niinku tietää ne sanat hallussa ja ja sitten ja siellä sitten opin, että englannilla alustavasti.

Ja sitten olen käynyt myös vuoden koulua ja siis oon opiskellut vähän kaikkia aineita italialla, italian kielellä, mutta myöskin tietysti italiaa ja sitten työn mukana on aina enemmän tullut sanastoa ja sitten itse yrittänyt lukea paljon kirjoja.

Salla:

Aivan mutta että sinulla ei siis ole mitään semmoista ammatillista koulutusta niinku sieltä Italiasta? Vaan oppinut niinku työn työn puolesta?

Hanna:

Kyllä joo.

Salla:

OK vau mitä sanotaan ammatillinen koulutus italiaksi.

Hanna:

Se on niinku ammattikoulu eli se on istituto professionale ela formazione professionale.

Salla:

Mitä sä oot, kielistä puheenollen, miten sä olet pitänyt yllä suomen kieltä, kun sä olet niin pitkään kuitenkin siellä asunut ja itse käynyt välillä, sulla varmaan kuitenkin suku täältä sitten?

Hanna:

Joo siis mä oon täältä Mikkelistä kotoisin ja ja tuota ja on yleensä käynyt kerran vuodessa täällä suomessa Mikkelissä ja ja tota no jonkun verran on sitten pitänyt tottakai puhelimitse suomen kieltä yllä, mutta minun täytyy sanoa että siis mun mies ei puhu suomea eikä mun mies puhu myöskään englantia. Eli me ollaan puhuttu ainoastaan sitä italiaa sitten keskenämme.

Että mä oon yrittänyt pitää sitä suomen kieltä yllä.

Salla:

Ja hyvinhän se sujuu.

Hanna:

Joo ja nyt mä oon täällä vuoden ollut, että välillä vähän takertelee, mutta kyllä kyllä ilman muuta suomalainen on ihan perus suomalainen.

Salla:

Sä oot tosiaan asunut italiassa noin kauan ja sitten vuosi sitten tullut tuota suomeen, mainitsit tossa sen covid-tilanteen eli juuri tän koronatilanteen niin mikä siinä oli sitten se että että nyt takaisin tavallaan kotikonnuille.

Hanna:

Eli silloin kun italia sulkeutui, kun tuli ensimmäinen lockdown maaliskuun alussa. Niin niin mä olin kahvilatyöntekijä ja myöskin mun mies oli siis on ravintola alalla ja siinä kävi sillä tavalla että Italia tosissaan laittoi kaikki.. Kaikki paikat kiinni eli kukaan ei voinut käydä työssä eikä poistua myöskään asunnoista, että piti ainoastaan niinku välttämätön apteekki- ja kauppakäynti mutta ei mitään kävelyitä tuo ulko ja mitä ei ole ja silloin mä tiesin no tottakai Italian systeemistä, että se ei ole samanlainen hyvinvointivaltio kun Suomi ja silloin se iski tosi paljon vasten kasvoja, että mistään ei saanut minkäänlaista niinku ekonomista apua koska luonnollisesti siis aika monella perhe. Meilläkin on kaksi lasta niin sanotaan että se mikä tulee niin se menee niinku mikäli palkkojen suhteen ja tuota ja minä sitten sitä vähän aikaa katselin ja ja se rupesi totta kai minua harmittamaan että että siellä ei ole niinku minkäänlaista tukea että siellä oli hirveän epävarma olo ja silloin mä niinku ajattelen että että nyt.

Totta kai mun mieskin oli sitä mieltä, että se oli siis yhteisestä päätöksestä että tullaan tänne Suomeen takaisin.

Salla:

Niin totta kai niinkin.

Hanna:

Ja ja tottakai mun piti heti päästä töihin, että se ei ollut niinku muilla ideana koskaan, että mä tulisin vaan oleskelemaan että mulla oli se että pitää päästä ilman muuta töihin. Ja eli sellainen oikeastaan sen takia sitten sieltä tultiin pois.

Salla:

Joo no toi on itseasiassa tuo nostaa hyvin esiin tavallaan sen, että mitä Suomessa meillä monesti unohtuu niinku nyt esimerkiksi, okei korona on ollut tosi raskas kaikille ja ihmisiä on paljon niinku työttömänä ja näin, mutta että se, että että meillä kuitenkin on olemassa ne sosiaaliturvat siihen. Miten iso ero Euroopankin maiden välillä on. Huh aikamoista.

Hanna:

Kyllä kyllä. Ja sitten siis myös se, että kyllä täällä on todellakin niitä opiskelupaikkoja. Niihin voi hakea kuka vaan ilman muuta ja minkä ikäinen ihminen hyvänsä, että se ei ole todellakaan se asia, että se olisi vaan niin kun koulusta valmistuneille nuorille ja se on annetaan aina se mahdollisuus niinku uudelleen kouluttautua tuota.

Salla:

Tiedätkö miten paljon niinku italian päästä, että onko siellä mimmoista tämmöistä ammatillista koulutusta tai muuta harkitse siellä päässä missään vaiheessa, että lähtisin opiskelemaan.

Hanna:

No se oli siis käynyt mulla ajatuksissa, mutta sitten loppujen lopuksi meilläkin oli silloin kun me sitä ajattelin, niin meillä oli silloin kaksi pientä lasta ja ja ei ole sillä tavalla ei ollut mitään tukiverkkoa siinä lähellä, niin niin sanotaan, että kuitenkin se oli tärkeätä, että mä olin niitten lasten kanssa ja mun miehellä on ollut sellainen työ, että hän on paljon poissa niin niin mä sitten organisoin sitä oman perheen elämää ja ja sitten siinä vaiheessa se niinku tuntuu että se opiskelu.. Se olisi vienyt mut pois sieltä kotoa niinku liian pitkäksi aikaa, että valitsin perheen sillä hetkellä ja sitten sen jälkeen on aina sitten aina saanut sitten töitä, että he kun pääsi päiväkotiin ja siitä eteenpäin niin sitten on aina ollut vähän pätkätöissä, mutta aina on sitten löytänyt jotain töitä.

Salla:

Mutta nythän se sitten opiskelet, oppisopimuksella kylläkin. Eli sinä olet tavallaan taas jälleen yksi hyvä esimerkki, niinku kaikki aikaisemmatkin opiskelijatarinat siitä, että se ei millään tavalla katso ikää se, että et voi esimerkiksi just vaikka hoitaa perheen ensin se pois alta.. jotenkin tosi karusti ilmaistu.. ja näin ja sitten lähtee niinku opiskelemaan.

Hanna:

Kyllä on. Joo se on hyvä ja sitten myöskin täällähän on että ei välttämättä tarvii hakea sinne opiskeluun mihinkään tiettyyn aikaan sillä tavalla, että on nähtävästi paljon niitä jatkuvia hakuja ja mitä en muista oliko silloin kun mä olen itse aikoinani opiskellut eli se antaa niinku sen mahdollisuuden vähän hakea siihen opiskeluun ympäri vuoden, että on yhteishaku tietysti, mutta on myös niitä ympäri vuoden aukeavia opiskelupaikkoja.

Salla:

Niin olit sä siis sä olit siis opiskellut jotain aiemmin Suomessa.

Hanna:

Joo eli mä oon siis tuota peruskoulun jälkeen niin mä oon ollut täällä Esedussa. Mä oon niinku leipurilinjan käynyt eli periaatteessa leipuri.

Salla:

Aivan, okei. Ja nyt tosiaan sitten laitoshuoltaja se oli tosiaan oppisopimuksella. Joo niin millainen sun millaista sun opiskelu on kun saa opiskella oppisopimuksella?

Hanna:

Eli se opiskelu tapahtuu työn lomassa eli sulla on ihan normaali öö.. Onko se nyt 40 tuntinen työviikko ja ja sitten se käyt siitä joitakin pieniä periodia, jotain päiviä niin myös täällä koulussa ja sitten se on itseopiskelua paljon, että että opiskellaan ja tehdään koulutehtäviä sitten kotoa käsin.

Salla:

Oletko sinä kokenut sen sinulle itsellesi sopivaksi opiskelu tavaksi?

Hanna:

Joo kyllä mä oon kokenut sen että ja minä kyllä koen että siitä saa täältä koululta saa paljon tukea siihen ja ja koen sen kyllä itselleni ainakin tosi hyväksi tavaksi.

Salla:

Mikä siinä on kaikista parasta, parhaat puolet?

Hanna:

No varmaan se, että se oppiminen ilman muuta siis nopeutuu kun sä teet sitä käytännön työtä, mutta myös se, että se koulu on siinä tukena et sä käyt samalla myöskin niinku teoriassa niitä asioita niin se nopeuttaa sitä oppimista todella paljon.

Että kyllä mä koen että että jos mä oisin vaan pelkästään töissä niin niin vaikka totta kai mulla on todella asiantuntevat kollegat mitkä on tehnyt sitä työtä pitkään. Mutta he ei voisi koskaan avata sitä asiaa niinku teoreettiselta puolelta niinku koulu.

Salla:

OK mimmoisia esimerkiksi tämmöisiä.. Osaatko nostaa jotain tämmöisiä teoreettisia juttuja, mitä esimerkiksi teoriassa voidaan opiskella tuolla alalla mitä ei sitten käytännössä?

Hanna:

No sanotaan nyt esimerkiksi vaikka.. Vaikka karkeasti niinku pesuaineet, että esimerkiksi öö pesuaineita. Mehän käytetään ammatilliseen käyttöön tarkoitettuja pesuaineita mitkä on tiivisteitä. Ja totta kai esimerkiksi missä mä oon työskentelemässä, käytetään ehkä 2-3 eri pesuainetta ja mun työkaverit pystyy kertoa ehkä niistä pesuaineista, mutta mun opettaja taas pystyy kertoa sen pesuaineen merkityksestä sille työlle ja siitä, että siinä pitää ottaa monia asioita huomioon jos esimerkiksi vaikka että minkälainen pintamateriaali ja missä tilassa ja kaikkea muuta sellaista, että sanotaan, että ne työkaverit tosissaan kertoo, että tämä on tämä tuote ja näitä käytetään ja näitä annostellaan. Mutta sitten taas se opettaja antaa niinku sille enemmän merkitystä.

Salla:

Joo se tommoinenkin on semmoinen asia mitä tälleen maallikkona ei tule edes ajatelleeksi, että kotonakin jos käyttää pesuaineita eli roiskii vaan menemään ja toivoo parasta. Mutta tietysti ammattilaisilla nyt on se vastuu, että kun toisten tiloja pidetään tuota yllä niin ei nyt voi vaan roiskia menemään.

Hanna:

Joo ei voi ja se on totta kai tärkeätä, että osaa käyttää pesuaineita oikein ja oikeissa mittasuhteissa, että se on totta kai niinku se saat siitä enemmän irti siitä työstä. Ja kyllä sä käytät niitä oikeita pesuaineita jotta eihän sinne montaa asiaa sitten omalle terveydelle ja ympäristölle ja pesuaineita pitää käyttää maltillisesti. Ja mieluiten aina ohjeistuksen mukaan, että ei se tarkoita sitä, että jos sä laitat sitä pesuainetta purkkia että sulle tulis puhtaampaa tai vaan päinvastoin.. päinvastoin että.

Salla:

Joo ku sinua tässä kun kuuntelee niin huomaa että sä olet selkeästi niinku innostunut noista jotenkin. Ja tietysti podcastin kuuntelijat nyt ei sun kasvoja nää, mut jotenkin sun ilmeestä huomaa sen että että on semmoinen niinku uuden oppimisen ilo. Miten nimenomaan juuri tämä ala sitten valikoitui.

Hanna:

Sinulle no sanotaan että öö. No niinku sanottu että mä oon aina tehnyt siis niinku dynaamista työtä käsillä ja semmoisia missä saa olla liikkeessä ja työtilanteet vaihtuu ja siis laitoshuoltajan työ on nimenomaan sellaista, että se on hyvin liikkuvaa työtä ja siellä kohdataan eri ihmisiä. Mä tykkään myös todella paljon asiakastyöstä. Sitten nuorenaikin kannattaa ilman muuta tutustua tähän meidän tuota siivous ja puhtausalaan. Tämä ala on todella paljon niinku tämän ajan myötä kehittynyt ja ja siivous tosi ammatillista ja sanotaan, että se on niinku varsinkin laitoshuoltajan työ ja laitosten siivous, niin sillä ei oikeastaan juuri mitään tekemistä sen kotisiivouksen kanssa.

Se ei ole likaista työtä mitä moni voi ajatella, että siivoaminen on likaista työtä, mutta se ei ole likaista työtä ja ja meidän alaa arvostetaan todella paljon. Siitä kerrotaan esimerkiksi minulle itselleni mun työssä päivittäin, miten tärkeätä se työ on ja miten paljon sitä arvostetaan ja miten aina joka kerta niin niin ne asiakkaat, potilaat kiittää siitä jos mun työstä että sä olet käynyt siellä siistimässä sitä huonetta siivoamassa ja he kiittää sitä niinku ja myöskin työyhteisö.

Niin niin sä oot todella arvostettu ihminen. Sä olet ihan samalla tasolla kuin kaikki muukin siellä työyhteisössä, että meillä on kaikilla myöskin samanlaiset vaatteet ja ei ole niinku erikseen lääkäreitä, siivoajia, sairaanhoitajia tai muita että että kaikki on niinku tosissaan samassa työyhteisössä niinku arvostettuja että ilman muuta rohkeasti vaan tutustumaan että kannattaa että saattaa yllättää ilman muuta tämä tämä ala.

Salla:

Joo, hienosti sanottu.

Hanna:

Ja sanotaan, että mä valitsin sen sillä tavalla vähän karkea se, että silloin kun mulla oli se Italiassa se epävarma olo ja ja mä tiesin että mä haluan jotain vakautta mun elämälle niin mä menin etsimään siis kaupungin sivuilta työpaikkailmoituksia ja siellä oli tämä ilmoitus ja tästä laitoshuoltajasta ja työnantaja oli Essote ja jo sana Essote.. mä tiedän miten vahva ja vankka työnantaja Essote on ja se ja se ei ilman muuta työntö mut sit tai niinku sai tekemään sen päätöksen että mä haen siihen koska se antaa mulle jonkunlaista vakautta että meidän tekemään töitä isolle isolle firmalle joka ei varmastikaan kaadu mistään.

Salla:

Niin toikin on muuten ihan siis todella hyvä näkökulma. Ihan ihan totta näin niinku kuten ollaan huomattu nyt tässä että parissa vuodessa tai siis ihan kuukausissa elämä voi muuttua silleen niinku sormia napsauttamalla.

Hanna:

Ja sanotaan että mä oon aina.. Siis mä oon ollut todella paljon myös ravintola-alalla eli mä olin kahvilatyöntekijä ennen ku ennen ku tota tää koronavirustilanne. Tuli niin niin mä olen aina ajatellut sitä, että ja se on tähän mennessä ollut niin, että ravintola-ala antaa sinulle aina töitä.

Ihmiset syö aia ja ja varsinkin juuri tuollaisessa paikassa, Etelä-Italiassa. Missä siis se ulkona syömisen kulttuuri on tosi niinku suuri, niin siellä oli aina töitä aina ilman muuta, mutta kovin katkaisi aivan täysin jalat siltä ravintolatyöltä, että ensimmäistä kertaa varmastikin että ihmiset ei voinut mennä. Se oli kiellettyä ja tottakai ei silloin kuulu mennä syömään ravintolaan, joudutaan olla pienessä tilassa monta ihmistä.

Niin silloin mä ajattelin, että nyt pitää jotain muuta ja varmasti siivoustyö on sellainen mikä tulee aina olemme ajan elämään ja kasvamaan ja sitä ei oikeasti kaada kyllä kukaan ei edes robotit, koska vaikka se on paljon tulee nyt robotteja mutta.

Salla:

Sä oot tavallaan myös elävä todiste niinku siitä, että että se on ihan oikeasti vaikuttanut ihmisten ajatuksiin siitä, että mitä mä nyt työkseni haluan tehdä niinku pidemmälläkin tähtäimellä.

Hanna

Ilman muuta ja sitten todellakin. Mä oon siis perheenäiti ja ja mä tarviin sitä vakautta mun elämään, että ilman muuta koska mulla on myöskin lapsia tai nuoria mitä nyt..

Salla:

Niin totta. Miten sen nyt ilmaisee? (naurua)

Hanna:

Niin se on nyt vaikea nyt sanoa enää että. (naurua)

Salla:

Sä hait sitä työtä ja sait sen mitä sä päädyit sitten just tää että hei nyt oppisopimus muuten tähän kylkeen.

Hanna;

Sanotaan, että siis toi Essote silloin kun he haki työntekijöitä. Heillä oli jo niinku se selvillä, että he haluaa ehdottomasti oppisopimuksella. Eli se oli niinku jo määritelty siinä työsuhteessa, että se on oppisopimuskoulutus ja tottakai se sopi minulle todella hyvin, että että se on se, että me tottakai siivous on minulle hyvinkin tuttua, mutta sanotaan että tämmöinen laitoksissa siivous laitospäinen siivous, sairaalassa siivoaminen, niin se on todella paljon erilaista kuin mikään muu normaali siivoaminen.

Että mä tarviin sen ilman muuta myöskin sen koulutuksen, että mä saan siitä kaikista eniten sitten siitä työstä tehtyä sen hyvin ja turvallisesti.

Salla:

Sä kerroit, että sinä olet nimenomaan täällä meillä ei seudulla sattumoisin tuota opiskellut silloin aiemmin ja leipuri-kondiittori, miten sä vertailisit sitten sitä parinkymmenen vuoden takaista opiskelukokemusta versus tämän päivän.

Hanna:

Totta kai voin puhua omasta itsestään ja että totta kai että et mä oon vanhempi että silloin kun silloin kun mä hain siihen leipuri-koulutukseen niin niin sanotaan että silloin. Ei ollut vielä aivan täysin varma, mitä halusi tehdä, että se tulee aika nopeasti sen peruskoulun jälkeen ja mulla ei ainakaan sillon ollut täysin tietoinen, että mitä olisin halunnut tehdä, että totta kai nyt aika ja ikä opettaa että et sanotaan et sillä tavalla.

Salla:

Koet sä että se tuli jotenkin niinku tai että sä oot nyt jotenkin valmiimpi opiskelemaan kun silloin nuorempana.

Hanna:

Joo kyllä ilman muuta joo että nyt varmastikin on on valmiimpi opiskelemaan ja käytän siihen enemmän aikaa ja ota sinne paljon enemmän tosissaan ilman muuta että totta kai sekin että silloin kun sä tota oot joka päivä. Niin niin se on ihan eri asia kun se että sä oot vaan silloin tällöin koulussa. Päinvastoin mä nyt nyt kun on niitä koulupäiviä niin on mulle oikein. Mä tykkään todella paljon tulla ja olla muiden opiskelijoiden kanssa ja me voidaan paljon keskustella ja vertailla asioita ja työnkuvia ja tehtäviä. Ja miten me toimitaan eri tilanteissa ja se on niinku tosi mukavaa.

Salla:

Oletko sinä kokenut missään vaiheessa jotenkin opiskelua raskaaksi vai onko ne nimenomaan vaan tuonut jotain lisää semmoista.. Hyvää, kivaa elämään.

Hanna:

No siis no en mä raskaaksi, mutta totta kai silloin kun se käy työssä ja vaikka olet juuri esimerkiksi perheellinen niin sanotaan että sulla ei ole hirveästi semmoista ylimääräistä aikaa. Eli sun pitää se opiskelu oikeastaan vähän niinku organisoida siihen sun aikatauluun. Puhun nyt jotka itsestäni vaan, mutta me organisoidaan vähän siihen aikatauluun että mä tiedän, että mun pitää vaikka joku tehtävä palauttaa johonkin tiettyyn mennessä, niin mä tiedän että mä en voi jättää siihen vaan vaikka yksi iltapäivä kun on niin paljon muuttuvia tekijöitä että että se pitää vähän enemmän suunnitella sitten.

Mutta en ole kokenut sitä kyllä millä tavalla raskaaksi, että aina on saanut sen hyvin sopimaan kyllä ja se varmaan tuo myös just nimenomaan tämä ikä ja kokemus elämänkokemus tuomiossa, että et osaa tavallaan pystyy hahmottamaan ne omat opiskelemisen realiteetit paljon selvemmin, että mikä on se oma tapa oppia ja näin.

Salla:

Millainen opiskelija sä olet?

Hanna:

No siis mä luulen, että mä varmasti parempi opiskelija silloin kun minä aikoinaan olin täällä ammattikoulussa, että kyllä mä oon aika aika tunnollinen opiskelija ja yritän ottaa siis asioista selvän

ja yritän ilman muuta vastaa aina kysymyksiin hyvin tai tehdä tehtävät huolellisesti. Ja kyllä mä luulen että mä oon ihan hyvä opiskelija.

Salla:

Ja tuota mitä oot sä pystynyt.. Miten esimerkiksi kun sä oot leipuri-kondiittori, oot sä miten pystynyt tavallaan hyödyntää sun aikaisempia opintoja.

Hanna:

Joo siis kyllä ilman muuta että kaikki kaikki mitä sä olet opiskellut niin auttaa auttaa ilman muuta niinku jatko-opinnoissa siis koskaan..Se on totta, että mikään opittu ei koskaan mene hukkaan ja se on outoa miten semmoisia asioita, mitä voisi kuvitella, että niitä ei tarvitse sillä tavalla niinku semmoisessa työssä, mitä vaikka esimerkiksi nyt niin niin kyllä niitä aina niinku tarvii. Niistä on kaikista niinku tosi paljon hyötyä.

Salla:

Jäi kiinnostamaan, mitkä on ollut esimerkiksi semmoisia asioita, joita joita et olisi ikinä uskonut tarvitsevasi mutta nyt sitten tarvitsetkin.

Hanna:

Jaaha, tähän tarvitsee varmaan hetken, hetken miettiä, että että mikä voisi olla sellainen? No tämä ei ehkä silleen liittyä hirveästi siihen siivoamiseen niin paljon, koska mun työkuvaan kuuluu myöskin sen puhtaanapidon lisäksi niin siinä ruokahuollossa, eli sinä olet öö potilaskeittiössä ja sinä valmistat öö potilaille aamupalaa lähinnä kahvia, juotavia, leipää ja muuta sellaista.

Niin tottakai se, että maa on ollut leipurialalla, vaikka mä en leivo mitään niin niin totta kai se auttaa minua siinä keittiötyössä. Mä osaan organisoida siinäkin asiat paljon paremmin ja ja pidän juuri huolta tuota jääkaapin puhtaudesta enemmän, koska mä tiedän että se on todella tärkeää.

Tottakai helppoa minulle myöskin siinä keittiössä oleminen. Että se esimerkiksi siinä se niinku korostuu. Se, että on ollut esimerkiksi siellä tuota leipuri-kondiittorin linjalla tai on ollut siellä ravintola-alalla tai kahvila-alalla tai mitään niin kaikki semmoiset niinku tulee esiin siellä ilman muuta.

Salla:

Eli mikään ei todellakaan mene siis hukkaan.

Hanna:

Ei varmasti mene ei.

Salla:

Onko sinulla tuota Hanna haaveissa opiskella vielä tulevaisuudessa jotain lisää?

Hanna:

No joo siis sillä tavalla täytyy sanoa.. Täytyy myöntää että siis että ilmeisesti nälkä kasvaa syödessä, että joo, että se se kyllä tuntuu ihan ihan siltä, että joo että ilman muuta mä haluaisin opiskella lisää että tälle alalle tietysti että mitä siellä vielä on niinku tarjottavaa niin mä haluan ilman muuta ottaa sen niinku selville. Että mitä niinku monipuolisempi osaja sä olet niin sitä parempi se ilman muuta on.

Salla:

Ja sitä helpommin työllistyy ja kaikkea tämmöistä. Mitä sinä sitten haluaisit opiskella?

Hanna:

No sanotaan, että että musta olisi tosi mukavaa.. Mä tykkäisin tuota tutustua paremmin näihin puhtauden mittauksiin tai laadun seurantaan niinku varsinkin just tuolla sairaalamaailmassa. Mun mielestä olisi tosi mukava tietää paremmin miten se niinku..

Salla:

OK joo.

Hanna:

Toimii ja olla niinku niissä osallisena ja ja he käyttää eri semmoisia standardeja siihen puhtaat puhtausmittaukseen niin musta ois kiva käydä esimerkiksi se koulutus. Mä ajattelin että mä käyn nyt tähän loppuun ja sitten katson että mitä ovia se mulle avaa ja sitten teen siitä sen jälkeen päätöksiä että mikä suunta.

Salla:

Niin eli sä valmistut joulukuussa.

Hanna:

Joo.

Salla:

Eli kaiken kaikkiaan sun oppisopimuskoulutus kestää..

Hanna:

Onko se 14 15 kuukautta suurin piirtein.

Salla:

Mutta se on se on kanssa ihan tosi nopea väylä tavallaan päästä paitsi että niinku siihen itse työhön käsiksi niin saa siinä sivussa myös sitten vielä tuota tutkinnon.

No mä meinasin just kysyä seuraavaksi tästä sun niinku tulevaisuuden suunnitelmista että mikä olisi tavallaan semmoinen suurin haave tai unelma tällä hetkellä just nimenomaan tällä hetkellä, että missä, mitä työtä, minkälaista työtä sinä haluaisit tehdä?

Hanna:

Siis mä haluaisin ilman muuta siis kehittyä mun työssä ja mitä me niinku aikaisemmin sanoi että mä haluaisin ottaa siitä niinku kaikki mitä sillä on niinku annettavaa niin niin mä haluaisin ilman muuta oppia sen kaiken.

Salla:

Ihanaa, vaatimattomasti todettu. Haluan oppia kaiken.

Hanna:

Totta kai. Ja kai totta kai mitä sillä olisi, niinku mitä pystyy oppimaan niin se ei ole sitten jos se vie johonkin muualle. niin niin sitten se on kaikki tervetullutta mutta ei uskalla tässä tässä vaiheessa sitten sanoa mitään sen enempää.

Salla:

Niin että jäädään seuraamaan, että mitä tapahtuu tuota. Onko teillä tarkoitus jäädä nyt suomeen Mikkeliin vai lähtee sitten jossain vaiheessa takaisin Italiaan?

Hanna:

No tällä hetkellä siis tarkoitus on jäädä siis tänne Mikkeliin että. Että aika näyttää, että mun täytyy myöntää, että mun mies on vasta tullut, että pitää katsoa miten hänellä menee, koska tarkoituksessa kuitenkin olisi se, että me kummatkin ollaan työelämässä ja ja niin pois päin, että pitää sitten katsoa, että mitä hän löytää.

Salla:

Jos sä Hanna ajattelin että tämmöisiä esimerkiksi vaikka sun oman ikäisiä ihmisiä, jotka just miettii, että vähän tekisi mieli lähteä opiskelemaan. Vaikka entinen ala ei ehkä just työllistä esimerkiksi yhtä paljon kuin ennen tai syystä tai toisesta haluaisi vaihtaa alaa ja opiskella lisää. Miten sä haluaisit rohkaista heitä.

Hanna:

No siis ilman muuta kannattaa kannattaa lähteä. Sitä ei kannata missään nimessä aristella, koska siis esimerkiksi tää Esedun oppimisympäristö on sellainen mistä saa tukea kaikilla osa alueilla ilman muuta ja myöskin nimenomaan tämän oppisopimuskoulutus on sopiva niinku just aikuisimmille ihmiselle, jotka ajattelee, että he ei halua olla vaikka koulun penkillä ja koko viikkoa vaikka just niitten hirveän saman ikäisten oppilaiden kanssa kun omat lapset tai joskus jopa lapsenlapset.

Aikuisilla ihmisillä on myöskin se, että he haluaa hankkia rahaa että oppisopimuskoulutus on juuri hyvä, että että siinä voi hankkia sitä palkkaa. Saat sitten tuota sitä jotain toimeentuloa ja sitten samalla opiskelet siihen sitä alaa ja tosissaan mun mielestä se kynnys ei ole mikään kovin korkea sillä tavalla, että todella hyvin saa niinku kaikkea tukea täältä koululta myöskin niinku tietokoneen kanssa jos tietokoneella pitää tehdä hommia niin täällä hyvin autetaan ja opetetaan että kannattaa rohkeasti lähteä, että jos sitten jos joku sitten jos joku ei mene hyvin, jos se ei tunnukaan sitten oikealta niin saattaa olla että siinä sinä vuonna kun sinä olet täällä opiskelemassa ja se ei tunnu oikealta niin se on tutustut johonkin muuhun alaan, tai sä huomaat että siinä ympäristössä on jotain muuta mikä sinua oikeasti kiinnostaa.

Se antaa sitten mahdollisuuden aina johonkin muuhun, niin ilman muuta että rohkeasti vaan.

Salla:

Toi oli muuten todella hyvä näkökulma toi, et et sieltä että jos lähtee opiskelemaan yksi alaa niin se ei tarkoita sitä että se pitää opiskella loppuun vaan että sitten voi vaikka hypätä seuraavalle jos siltä tuntuu.

Hanna:

Ilman muuta se saattaa olla tosissaan.. että se auttaa sinua näkemään jotain muuta mitä sä oletkin. Mihin sä oletkin kiinnostunut. Totta kai sitten kun sinä lähdet aikuisena opiskelemaan niin sä olet tässä matkan varrella myöskin kehittynyt. Monet osa alueet on kehittynyt ja saatat huomata että sä

oot jossain asiassa tosi hyvä. Että sillä välin kun on ollut vaikka pois opiskelemassa tai jossain tiettyssä työssä vaan niin se voi olla että että osaankin vaikka mitä.

Salla:

Nyt on pakko kysyä Hanna nyt kun nostit just tommosen, että onkin hyvä jossain mistä ei välttämättä edes muistanut tai tiennyt että on mikä sulla on ollu semmonen juttu joku uusi taito tai joku tämmöinen.

Hanna:

Se ehkä ole yllättynyt minua muuten, että että se on ollut minulle aika helppoa sitten loppujen lopuksi kuitenkin ja ja olla juuri uusissa tilanteissa ja sinne työyhteisöön sopeutuminen oli mulle todella helppoa.

Että se on ehkä yllättänyt mut. Tottakai sitten myöskin se on yllättynyt, että se on tuonut musta sitten niitä uusia puolia ja vahvuuksia sitten esille, että aikaisemmin kun oli esimerkiksi siinä asiakastyössä niin niin miten paljon sitä asiakastyötä tarvitsee myös siellä siivouspuolella, että se on tosissaan näitä asiakaskohtaamisia ja niinku jatkuvasti tai työ kollegoiden kanssa kohtaamisia ja.

Salla:

Tuntuuko sinusta hanna, että sä olet nyt oikealla alalla?

Hanna:

Kyllä mä luulen. Aika, aika näyttää tai niin.

Salla:

Eihän sitä tiedä, että jos sä et vaikka parin vuoden päästä taas opiskelemassa.

Hanna:

Ei sitä koskaan tiedä ja silleen niin sanottu että mulla on tälle alalle varmastikin paljon annettavaa, mutta mä haluan nähdä mitä niillä on minulle annettavaa, että sitten katsotaan mitä aika tuo että se on pitää olla semmoinen kumpaankin suuntaan menevä.

Salla:

Toi on just se varmasti mitä niinku kaikki ei tule edes ajatelleeksi että paitsi se, että mitä minä voin antaa, niin mitä oppilaitos tai se tuleva työpaikka voi antaa.

Hanna:

Kyllä ilman muuta. Että aina ainahan totta kai että sulle pitää jäädä sitä jotain.

Salla:

Kiitos Hanna ihan todella paljon, että suostuit tulemaan vieraaksi ja kertomaan sun tarinasi. Mä toivon sinulle hyviä viimeisiä hetkiä opiskelujen parissa.

Hanna:

Joo kiitoksia. Kiitoksia paljon kutsusta.